

ભલુતગરનું ભોપાળું*

કવિતા રૂપમાં

પરજીઓ, ગરબી, લાવણી, ભજન,
છપા અને આખખા.

ખનારી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

દયારા ઈચ્છાશંકર અમથારામ.

અમહાવાદ:

આડીઆમાં અમરતલાલના માહદેવમાં
મેહેતાજી પીતાંબરદાસ ત્રિભોવનદાસે પો
તાના હિતેચ્છુ પ્રેસમાં છાપ્યું.

સને ૧૮૭૮.

કિંમત ૧ આનો.

સા વિદ્યા યા ધીર
સમસ્તકાલે
૧૯૫૮

ભભુતગરનું ભોપાળું.

રામ પરજીઓ.

॥ શેઠ સગાળસા સાધુને શેવે એ રામ. ॥

ભભુતગરે ભુક કીધુંરે; ભાષણનું નામ ન લીધું રે. ૧૬૬.
પ્રથમ ગણપતીને આરાધુ, સારદાને નામુ સીસ;
જગતકરતા ધર્મરને આરાધું; રખે આણતા રીસ. ભભુત. ૧
ગુજરાત મધે ગામજ માડું, સારે અમદાવાદ સેહેર;
લાખીણા લોકો વસ્તા જેમાં કરેછે લીલાલેહેર. ભભુત. ૨
કારમુ કૌતવ્ય થયું છે તેહેમાં, જણી લેજો જાત;
અથ ધર્મીની કહું ઉત્પત્તી, વીસતારી સૌ વાત. ભભુત. ૩
સીરોમણી સોઠેદરા નાગર, હડકેશ્વર ઇસ્ટ દેવ;
વેદ સાસ્ત્ર ગાયત્રી જાણે, ત્રીકાલે અહમ્મદ. ભભુત. ૪
જગતપતી જેવા છોટ્ટમજાનભાઈ, શોભા ભલી ધર મુત;
સ્વર્ગ વાસી થઈ સધામ પધાર્યા, ત્રણસ્રીને ત્રણ પુત. ભ. ૫
હીરાલાલ મણીભાઈ જે બંધવ, રામ લક્ષ્મણની જોડ;
જાત્રા ગયાતાં જાણમાં નાન્યું, ખરી પડી ગઈ ખોડ. ભ. ૬
દોઢે વરથે દીપી વાલો, કોઈ નદીએ નાવા ગઈ;
ડોસીએ ડોસી જે વાતો કરતાં, ખાળા જોગીને જોઈ. ભ. ૭

હીરાલાલ હોય એ અહીં ક્યાંથી, મહિમાહી વાતો થાય;
 તે વેળા ત્રીજી બાર્ડ બળી તેમાં, ખરેખરો દેખાય. ભજુ. ૮
 ચોથી આવી કે અંતા ઠળીગમ, રૂપ દેખી આવ્યું વાહાલ;
 ચારે જણે ચોટલા ત્યાં યુંથા, ખરેખરો હીરાલાલ. ભજુ. ૯
 જોગી પાસે રહે જુકું ભોલી, વગડે કરવાનો વાસ;
 કંચન સરખી ક્રમા બાળી, ગાંજનો અભાસ. ભજુ. ૧૦
 વાહુ વેગે વાતો ચાલી, પૂછા પૂછની પેર;
 નાનાં મોટાં સગાં સરવડોને, વાતો થઈ ધેર ધેર. ભજુ. ૧૧
 ટાળે ટાળાં આલ્યાં નદીએ, મેળો મોટો ભરાય;
 માહાદેવને આરે થઈ ભીડ ભારી, નરનારી જોવા જાય. ભ. ૧૨
 એક કલાકમાં અગીઆર ચલમો, ચડાવ્યા ઉપર ચીત;
 કોણ પુરે અહીં એનું કરે છે, ક્યાંથી લાવે છે વીત. ભ. ૧૩
 કોકે કીમીએ એની પાસે, કોઈને દયા દિલ થાય;
 દીવસે દીવસે થાય વધારો, ગુણ ગણાતાં ગણાય. ભજુ. ૧૪
 માઆ કરી સૌકોની સાથે, પૂછી લેવાની પેર;
 સાંકડીથેરીમાં પોળ હજીરાની, દુરધાશંકરને ધેર. ભજુ. ૧૫
 દુરધાશંકરના દીલમાં એવું, આ જસ મોટા લેલું;
 આસીચંદ માસર હું એનો, કોઈને દર્શણ નહીં દેજી. ભ. ૧૬
 માથાકુટ થઈ એ દીવસ, ત્યાં નવ પામ્યાં પાર;
 ટાળે ટાળાં શેહેર સધળામાં, કરતાં ઠારો ઠાર. ભજુ. ૧૭
 પછી બાપ્પાપટલની પોળે એ આવ્યો એમ થાય;
 માંમો માસી નડીઆદ્યા આવ્યાં, તેને નવ ઓળખાય. ભ. ૧૮

(૫)

કોઈ કહે એની જ્યાં ઉતારે, તો તો સાચું થાય;
 નવરાવો બેવરાવો ધમકાવી, તો બાળકથી બોલાવ. ભ. ૧૯
 અસાડ સુદ ખીજે બાધા ઉતારી, જ્યાં કહડાવી જરૂર;
 આખી રાત માંથાકૂટ કરી, જવાબ ન દીધો ઉર. ભ. ૨૦
 બહુભાઈને ઘેર લાખીણાં માણસ, ઘણાં આવે ને જાય;
 સારી રીતે સમજાવે સૌ કો, તો સમ ગુરનાડુખાવ. ભ. ૨૧
 નવા મામા નડીઆદીની સાથે, નદીએ ગયાનો નેમ;
 બાવાને લેઈ બહાદુર થઈ આવ્યો, પ્રસીધ્ધ રાખી પ્રેમ. ભ. ૨૨
 ગુણવાને ઘણી ગોઠી કીધી, પ્રેમ દેખાડો પ્રસીધ્ધ;
 દોલત ઉપર દીલ દેખાડું, તાહારે હાથે આવશે રીધ. ભ. ૨૩
 હો ચાર અમકુદે દાખલા, જ્યાં મેં હીરા હોઈ;
 ત્યાં તેરે મેરે દોસ્તી હોય દીલથી, મેરે મન સે મોહું. ભ. ૨૪
 અષ્ટવસુમાંના થએલા મામા, પોતે ઘણા હોંસીઆર;
 ગાયકવાડીનો ગુણ દેખાડો, મારા તમાચા બે ચાર. ભ. ૨૫
 સારા સજ્જનને વાત કહી સમજાવો પરી કરીને પેર;
 ભયુતગીર બાગી ગયા સાહાપર, કુમળમાતાને પેર. ભ. ૨૬
 તો પણ લોકો કેડ ન મુકે, હેત આવે છે ઉર;
 રાજેશ્રી ગુલાબરાયને પેર, ભીક્ષા કરાવી જરૂર. ભ. ૨૭
 તેમ તેમ મહીમા મોઝે આવ્યો, જાણે બલવ કુળ માહારાજ;
 સાહાપરમાં સૌ દેરાખાતા, મુંડી ધરનાં કાજ. ભ. ૨૮
 વકીલના મતમાં જેમ વધતો, કેમ સરસે આ દામ;
 અગુરસીરામજી રહે અંગપોળે, ભાગીલાલભાઈ નામ. ભ. ૨૯

કોકે નીસાંની સાચી પુરી, બાઈચો બોલે ટપો ટપ;
 દશ દાખલે એક સાચો શાનો, ધણી ચાલી ગપે ગપ. બ. ૩૦
 વીધ વીધની વાતો લોક કરતા, રીસ રૂદેમાં ભરાઈ;
 ધણી ધણી નાતો અમે નીરખી, શું સોડોદરાઈ કસાઈ. બ. ૩૧
 બાળક બીચારો બધું શું જાણે, બે ચાર દાખલા દેખ;
 જે મત કરીને ધણો ધરમાં, બીજી ન પુછસો ન કંઈ. બ. ૩૨
 લાખીલા લોકોની બોલી લખુ તો, અંથ વધી મોટો જાય;
 સારો સાર સંબલાવું સૈને, થનાર હોય તેમ થાય. બજુ. ૩૩
 હિતેરહુના હધીપતી આવ્યા, તેડીલાવવા તર્કયાર;
 ચુનીલાલ ને ભાઈ લક્ષ્મીશંકર, રૈવાશંકર મુખાં ચાર. બ. ૩૪
 શધરામ લેઈ સપાટે આવ્યા, ગરમાં અતી ગલટ;
 વાતો ચીતોની ચેલા જોઈ, ગ્રાંહા રહેછે ચક્રબટ. બજુ ૩૫
 તેને ઘેર ભોગીલાલ બેઠા, મોહોટો રહેછે ભરમ;
 ભબુતગરે જેમ જરફી નાંખીહોય, હેમછે મોટી સરમ. બ. ૩૬
 પોતાંબરદાસે ઘેર બાવીને, પુછુ આણીને પ્રીત;
 સાચે દોલે તપાસો જોતા, રૂડી થઈ નહી રીત. બજુત. ૩૭
 ધર આગળ ધણી ગીરદી ભરાઈ, નાંહાંનાં મોટાં નરનાર;
 છોકરાંછેઆં હે બોલાવે, માંસુસ ઠારોઠાર. બજુત. ૩૮
 ધણુ વલોણુ ધરમાં કીધું, ભરાયા ઝાઝા જણુ;
 પાંણી વલોણુ પુરણુ પ્રીતે, નવઆવ્યુ માંખણુ. બજુત ૩૯
 મસકરી લાખેલાં લોકો કરતા, છોકરાની નહી જલ્પ;
 બાવાજી બાલક આણીઆપે, હિતેજુ તો સોધેછે સત્ય. બ. ૪૦

ઘણી બાંધણીમાં બાવાને લેતા, જુગતી કરી ગાજી જોર;
 બાંધણીમાં બાવો નવ આવે, ખરો જે હરામખોર. બખુ ૪૧
 યુલ્લાવાંન ગજનદે જાંણુ, તેડાચો પોતાને તણી;
 યુજરાતીમાં ગજનદે પુછ્યું, તાંતો બોલાજી નહી. બખુ ૪૨
 ધોરતાથી થઈશ્વક વંચાવી, અંગરેજ સહીનો સાર;
 છોડાલાલની છત પુછીજોઈ, પાંખીગયા તાં પાર. બખુ ૪૩
 લહુભાઈ લાખીણા બોલાવ્યા, ઘણા વીતા નથી માસ;
 નજર આમાં કાંઈ માહારી ન ખુપે, કરવો જોઈએ તપાસ. બ. ૪૪
 ખીજે રવીવારે બાહાદુર નાવ્યા, જાંણીગયાછે એલ;
 ધોખીની પોળમાં તે ન પધારા, મળો નહી કાંઈ મેલ. બ. ૪૫
 સભા ભરવાનું આદરે સરવે, રહે ન રાખી રીસ;
 ચારે પેલાએ ચીતમાં વીચારે, છપાવો હવે નોઠીસ. બખુ ૪૬
 બખુતગીરના સહીતા કાગળછે, અક્ષરમાં નથી માલ;
 સહુ શાંઠાદરાની સભા ભરવા, મોહોટો મોળો હાલ બ. ૪૭
 ખખડદાર રાજ્યવંસી કાત્રી, રૂડીરીતે રસાળ;
 ધોખીનીપોલમાં વાસ વેણીભાઈને, ત્યાં તેડાવો હીરાલાલ બ. ૪૮
 ખીતાંબરદાશે નોઠીસો મોકલી, પળથી પુરી પેર;
 આખા અમદાવાદમાં વાતોચાલી, થઈગઈ ઘેરેઘેર. બખુ ૪૯
 અસાડવદ સતામ રવીવારે, એકવીમી તારીખ જાંણુ;
 ખાર વાગતે બાવા પધારશે, જુગતી કરી એમ જાંણુ. બ. ૫૦
 ઠીપકરી અંદરવા બાંધા, ખીજાનાના કીધા બતાવ;
 દશવાગેથી દરખાર ભરાતો, નરનારીને બાવ. બખુ ૫૧

(૮)

માતપીતા છાકરાંની છતલેઈ, નવજન્મ તને રીસ;
 ત્રણ ચોકીઓ રહીછે તાજી, ધરખાર પોણે પોલીસ. ભજુ. ૫૨
 કઈક ધકા મુકીઓ આપને, જરૂર પેસીજાય;
 કોઈ હેઠલ કોઈ ઉપર બેસે, આકથકી અકાય. ભજુત ૫૩
 પ્રેરશ હાથ રમાલ પછેડી, હાથ હલાવતા જાય;
 સોભા સભાની તે પેળા બહુ, બગલાં ઉડંતાં દેખાય ભ૦ ૫૪
 ખાવાજી ખાહાડુર થઈને આવ્યા, ભાગી સૌની ભરાંત;
 ભલીરીતે ભીંસા ચુનીલાલની, જમ્યા મેડે એકાંત. ભજુ ૫૫
 સ્ત્રીઓના દીલ ખુસી પ્રકલીત, હીરાલાલપર મન;
 ગ્રસ્થની ગોરીઓ વાગઢાળ, જાણે સોપીએ તનમન ધન ભ. ૫૬
 કેવા મુરખ હશે તેના સ્વામી, પુછી નથી લેતા પાર;
 તેમાં મેવાડી અમલદાર જેવી, સૌની તે સરદાર ભજુ. ૫૭
 અવ્યવસ્થી ભીડ ભારે ભરાઈ, થઓ જાણવા જોગ;
 લોક ભરાયું લક્ષ્મી જાણે, થાય છપન ભોગ ભજુત ૫૮
 તકતકી લોક સૌકો રહુ, જમતાં ગ્રામી શ્રી વાર;
 આવી ભાસણુ ક્યારે કરશે, નીરખીએ નરનાર. ભજુત ૫૯
 માંમલદાર સીસ્તેદાર બનોએ, આપી સૌકોને આસ;
 બકોર કરતાં બાળક બંધરે, કાંઈ કવીતા કોહિને વ્યાસ. ભ૦ ૬૦
 મેપણ મારા મનમાં વીચાર; જાઈસિ મેઠાનો હામ;
 હીરાલાલ હવડાં અહી આવશે, આમાં નહી મારે કામ ભ૦ ૬૧
 પરાણે મુને પ્રીતે જાડો, જમિયાયો જેણીવાર;
 તાળીઓપાડી હરખજ પામ્યા, મેઠા જે ઠારોઠાર. ભજુ ૬૨

(૯)

વેણીબાઈના વાસજ મધે, છત્ર મેડીને ચોક;
 બાપોરે બાગ ખીલીરહેછે, અગાસી મેડીને ગોખ. ભ૦ ૧૩
 કેરીને જેમ બાકમાં ધાલે હેવા સૌના હાલ;
 વ્યાસે કચીતા કહી સંભળવી, હવે બોલાવો હીરાલાલ ભ૦ ૧૪
 જમતાં જમતાં કલાક બે થઈ, સીદ કરે ઝાઝીવાર;
 અમલદારે અકળાઈ બોલા, બિતારે હેઠો ઠાર. ભખુત ૧૫
 અમલદારે તેડવા ચાલા ઉપર, ગાંભનો થઈરહો ગોટ;
 ધુમાડો ને ધીકે અંગારા, ચલમોની ચાલે છે ચોટ. ભખુ ૧૬
 તણવાગે ત્યાં તેડીલાવ્યા, મડદા જેવું મનાય,
 પરાણે ઓળખાવે પ્રીત્યે, તરત તે પાછો જાય. ભખુત ૧૭
 આશામિર આંછુંદે આવ્યા, જોવાને ઝાઝા જન;
 હીરાલાલપર પ્રેમ અતીસે, મનુસ માત્રનું મન. ભખુત ૧૮
 સાચાવીના જવાપ સોદે, સમજીગયા સૌ ભાંત;
 ઈન્સાફ અમલદારે હૈડે કરતા, આ સીદ કરાવ્યું તોફાન. ભ. ૧૯
 બાહાદુર હતો તો કેમ નવ બોલ્યો, ગુણવાંન દેતા ગાળ;
 ડગારાનું થકું વગોણું, સીંદનો થયો શીઆળ. ભખુત ૨૦
 રમકડામાં સૌને રમડાં, બંધનમાં આવ્યો નહીં;
 બરેબરે એ પકો મુસદ્દો નોટીસની નાકહી. ભખુત ૨૧
 બાવો બુધીવાંન બહુ બળીઆ, સભામાં ખેઠો નહીં;
 ધરમાં જઈ ગાએકવાડી કીધી, તરત સાચું બોલ્યો તહી ભ૦ ૨૨
 ગોડ બ્રાહ્મણ નાતે છું પણ, આશાએ કહું હીરાલાલ;
 એક રાંડીરાંડ સોખવવા આવે, જેની નહીં રૂડી ચાલ. ભ. ૨૩

બાધ્યો બધીઆવી ચોકમાં ઉભી, લોક કરે ઊઠા ઉઠ;
 ઝંડા રંડાએ વાત ચલાવી, વ્યાસે મારી મુઠ. ભજુ. ૭૪
 કોઈ મોહોડેને પુઠળ કેહેતા, લાભ લાખીણી લેજ;
 ટોળે ટોળાં વાતો કરતાં, જવાપ ત્રાત્રાને સો દેજ. ભજુ. ૭૫
 સાચી વાતજે કહું શરવને; તો નવ માંને કોઈ;
 જે કેહેશે તે શાંભળવું માહારે, કોઈકેહે નં આધું લોહી. ભ. ૭૬
 કોઈ કેહે એનું કાળજી હાલે, વાયુ વેગે ચાલી વાત;
 કોઈ કહે વાંસ ફૂલો આવી, થઈ ગઈ ઘરમાં ઘાત. ભજુ. ૭૭
 પાડીયુ સૌ ખચ ખચી ભરાયુ, મોટો મેજો જણાય;
 જેજે રસ્તે હું તો જાણ, પેલો મુઠ મારનારો જાણે. ભ. ૭૮
 રાયાએ રૂપેઆ લેખને, કીધું હત્યાનું કામ,
 પરમેશ્વરખાવા કેમ દેશે, વધું વ્યાસનું નામ. ભજુ. ૭૯
 કોઈ કેહે વારંટ નીકળ્યું, ખરી વાતનો ખેલ;
 કોઈ કેહે પકડ્યા પોલીસે, નાંખ્યા કાચી જેલ. ભજુ. ૮૦
 કોણે ગણીઆ કોણે ભણીઆ, જાણી કોણે સૌ જાત;
 અસંખ્ય મળી જ્યાં મેદની મોહોટી, વણીને મુકે વાત. ભ. ૮૧
 પંચ કેહે તેમ હાહા કહીએ, એ વાતે નથા લાજ;
 ટોલ નગારાની ધુંસપડે ત્યાં, પીપીનો સો અવાજ. ભજુ. ૮૨
 પેહેલું ભાસણ કરવા હું ઉઠો, આવી ગઈ મુને આળ;
 શરપાવ સીરોમણી સારો મળીઓ, ઘેરે ઘેરની ગાળ. ભ. ૮૩
 ગાળમાં આળ આવે નહીં અમને, પ્રમુ રાખસે પત્ય;
 અંત્યે આગળ તરીને આવશે, સાચુ હશે જેનું સત્ય. ભજુ. ૮૪

ભમુતગીર આગ્યો ભાશણ કરવા, હીરાલાલ યવાની આસ;
 દુનીઆં દીવાંની કરી ભમાની, વગોવાયા છે વ્યાસ ભમુ ૮૫
 મુરખ જન મુઠજ માંને, વેમી હથે જેનું મન;
 પુતારાનો ઠંગ દેખીને, સોપેછે તન મન ધન. ભમુત ૮૬
 કુડ કપટ કમ્ કમ્ કરનારા, જોગી સંન્યાસી થાય;
 તપાસ કર્યા વીણુ ધરમાં ધણે, ધરમારી ધેર જાય. ભ. ૮૭
 મુઠ ચોટ મેં જાહેર કીધાં, કુડ કપટ જાળનાર,
 પકડી લેઉ છું એલાડીને, ક્યાં નરને ક્યાં નાર. ભ. ૮૮
 વેદ પુરાણ શાસ્ત્રમાં જોયું જાદુ ન દીકું કમ્,
 એલ ખરેખરા કરી દેખાડું, તો હજુ માનો નહીં. ભ. ૮૯
 નોહાય વાતો રેડીઆ કેરી, અવળા સવળા ખોલ,
 પાછળથી પરતાવો થાય છે, ઉતરાં તેનાં તોલ. ભ. ૯૦
 ચુનીલાલના ધરમાં બીડ ભારે, માણસ ઠારો ઠાર,
 લેઈ લાકડીને ફેરવવા માંડી, તેણે દેવા માંડો માર. ભ. ૯૧
 જેમ ગાયો હાકે ગોવાલી, તરત તેને શી વાર,
 મહારી નાતના જોશી ગવરીશંકર, ચોડી તેને ખે આર. ભ. ૯૨
 સાપૂરના લોક સણધારી લાગ્યાતા, તે કરતા ઉઠા ઉઠ;
 લીણુ લાવી તે વેળા વાહાડાં, સોનીએ વાળી મુંઠ. ભ. ૯૩
 કોઈ કહે મુઠ નથી માહારી, પરકી પુરણ પેર;
 કોઈ કહે આકુતી અવરાવી, કો કહે જમતામાં નાંખું જોર. ભ. ૯૪
 જે જેના મનમાં આવે તેમ, ખોલે છે વરેવાં વાત;
 નજરે જોયા વીના વાતો વેણી લે, હાલે જેમ પીપળખાન. ભ. ૯૫

(૧૨)

ધાબીની પોળમાં ધાવાયું, મુકાળે શાહાપર માંય;
 જે સોનીએ મુઠજ વાળિ, તે ગરૂ તેનો ત્યાં. ભ.૧૦ ૬૬
 જે રંડાએ બદુની વાત કીધી, તેને માથે નથી કેશ;
 માતાજીનો પરતાપ મહારે છે, તે રંડાને મુખે મેશ. ભ. ૬૮
 બધરાંનો ભાવ ધણો બાવાપર, અતીસે યાયછે અબાણ;
 એવો ભાવ રાખે સ્વાંમીપર, તો ધ્રુવર કરે કલ્યાણ. ભ. ૬૯
 અઠવાડીયું વસતી વીતી ગયું છે, આંચો ખીજે રવીવાર;
 બુધવંતા બેહેચરભાઈ બાહાદુર, તેણે કર્યો વિચાર. ભ. ૧૦૦
 સારા સગ્ગનને બોલાવું, પ્રેમથી પુરણ પેર;
 ભબુતગીરનું ભાસણ સાંભળવું, તેડી આપણે પેર. ભ. ૧૦૧
 ભોજાનાથ સારાભાઈ શીરોમણ, રણછોડભાઈને વાહાલ;
 હરીલાલભાઈ હીમતવાનછે, મામલતદાર નરશીલાલ. ભ. ૧૦૨
 નામતરાય નારણરાય ફોજદાર, વકીલ નરમિરામ;
 લલુભાઈ લાખેણા બોલાવ્યા છે, જેનું છે કામ. ભ. ૧૦૩
 મણીલાલ છોટાલાલ સાથે, હીમતલાલ લલુભાઈ;
 નનુભાઈ ભોજાનાથભાઈના, ચંદુલાલની ચતુરાઈ. ભ. ૧૦૪
 ભોમીલાલ નાહાનાલાલ જોડે, કાલીદાસ શંકરલાલ,
 ભવાનીદાસ સાંકળચંદ સારા, જોડે નાહાના બાળ. ભ. ૧૦૫
 પુરથોતમ કપાળી કેહેવાતા, માણિકલાલ આંચા ઝડ,
 ચમનલાલ હરીલાલ આંચા, નવદીક્ષ ચક્રભટ. ભ. ૧૦૬
 નવજરાય લાલજી લાખેણા, તેની જોડે બુલાખીદાસ,
 અમરતલાલ માસ્તર ને સાચી, સુરજરામછે પાસ. ભ. ૧૦૭

રાજેશ્રી જેવી સખા ભરાણી, ખોલાવ્યા ભજનગીર;
 હૈડામાં અકળાયો હરામી, કોણ થયે મારી મીર. ભ૦ ૧૦૮
 સ્વાલ જવાબ પછે થયા ચાલતા, કો એકઠા કર્યા કેમ,
 બાહાદુર બે ચાર ભાઈ ખોલી ઉઠા. પૂછ્યા હોય જેમ તેમભ. ૧૦૯
 રાજેશ્રી રણછોડભાઈ ખોલ્યા, ઝાળખાણુ કરોને કાંઈ;
 પ્રથમ પેહેલા જાભા કીધા, જેનું નામ નનુભાઈ. ભમુ. ૧૧૦
 તેમને હીંમતલાલ હરાવ્યા લડુભાઈના તહી
 હીંમતલાલને દેખાડ્યા ત્યરે, કહ્યું કેશવલાલના મુખ. ભ. ૧૧૧
 લાડુને ઠોકાણે લાવસી કીધી, ઘેબર ઠોકાણે ઘેશ;
 સાંભળી સૌકો હૈડામાં હસ્તા, નીકળવા માંડી મેશ, ભ. ૧૧૨
 બડવા રૂઠાનું બાહાદુરે પૂછું, ચલામણીનું ચીત;
 દાખલા સરવે દખાઈ જાયછે, જાણીનહી નાત રીત. ભ. ૧૧૩
 ભરેલું હાંલું કોડું હેતુ, માંમલતદારે તહી;
 ગોડખાહાણુ માહારે મોહોડે કહુછે, પૂછપૂંવું ધરમાંહી; ભ. ૧૧૪
 નામ જાત તાહારી મે નીરખી, નથી જોએ કામ;
 બાળે વેશે કોણજ દેશે, બતાવી દે મુકામ; ભમુત ૧૧૫
 હીંદુસ્તાનમાં મુકામ માહારો, વાત આગરાની કહી;
 મુજરાતીમાં કહું લખવાનું, લખાજ તેથી નહી; ભ. ૧૧૬
 જુઠીકહી જાઠી સખાસૌ, પછે થજ પાછુ જાણુ;
 વગોણુ થજ વ્યાસજી કેર, માટી નીકળી મોહોકાંણુ ભ. ૧૧૭
 બીહીવાનું વરસી થઈ ગયું, જેખાઈ ખોલી ગઈ;
 તેના મોહોમાંતે પાછુ પેકું, સાંમ થઈને રહી. ભમુત ૧૧૮

કલંક ચક્રુ કસને માથે, મણી તણું માહારાજ;
 અલપ જીવહું શાલિઆમાં, યતાં આવ્યાંછિ કાજ. ભજ૦ ૧૧૯
 રામચંદ્રને કહું રહીએતે, શીતા રાવણ ને કુક કાંમ; ;
 હેવું કળંક રાંમને બેઠું, ધોળી કેરે ધાંમ. ભજુત. ૧૨૦
 મોઠા માંણસને સૌ કેહેનાર, ખીન્ને ઉપાડે કોણ;
 સીંહની પાછળ શ્વાન બકે જેમ, હેવું દીકું આણ. ભજુ. ૧૨૧
 માતા પીતામાં ફેરવે ભરાતી, બંન્થો મેતાજી જોડા જોડ;
 ખરી ગોઠી થાય આડીઆમાં, પોચેછિ મનના કોડ. ભ. ૧૨૨
 કારમી વાતો કાંને સાંભળુ, લાખીણું ચલવે લંબ;
 સાચુ જીવું દીલથી દીઠા વીના, ચલાવે બંબે બંબ. ભજુ. ૧૨૩
 કાંબળાકેરી કાલાસ કોઈથી, સાજીથી નવ જાય;
 સ્વાનની પુછડી થાય ન શીધી, કરીએ કોટી જીપાય. ભ. ૧૨૪
 વાંસ એરંડો થાય ન થેરડી. સાકરનું પાંજી પાય;
 આખડીઆ બાધા બહુ કરીએ, વાંઝણી તોએ ન વાય ભ. ૧૨૫
 ભજુતગીરની ભુરખી સૌને, આવી રહીતી તન;
 પીતાંમરદાસે ધજિરામ વ્યાસે, મેહેનત લીધી મન ભ. ૧૨૬
 ખીન્ને અમલ હોત અમદાવાદમાં, તો જીવ જરૂરી જાત;
 ઘર છુટીલે ગાએકવાડી કરી, પંચ ઇંટળી થાત. ભજુત. ૧૨૭
 ઈનસાફી અમલ અંગ્રેજ સરકારનો, કુડ કપટનું નહી કાંમ;
 બળી ઝળી રેછે સૌ મનમાં, નથી લેવાતું નાંમ. ભજુત. ૧૨૮
 અરજ કરી ધધિરને કહુંહું, લાખીણી રાખજો લાજ;
 ગાય વાઘ પાંજી જોડે પીતાં, અવીચળ શેહો આ રાજ. ભ. ૧૨૯

દોરા ચીઠી માદલીઆં બાધા, છોકરાં લેવાની છત્ય;
 મારણુ માહતને વસી કરણુ. દાંમ દેઈ ખુવે પત્ય. ભનુત. ૧૩૦
 સ્ત્રી ચરીત્ર કોઈએ નથી જીવું, વીત્યું હથે જેહેને કષ્ટ;
 સાસુ સધળામાં સોધી જોજો, નારી જીત્યો નર નહી. બ. ૧૩૧
 આવી વાતોની યાદી રાખશે, તોતો રહેશે ટેક;
 આ ચોપડીમાં ચતુરાઈ જાત્રી, ધરમાં રાખવી એક ભ. ૧૩૨
 જીવે ફનીઆંછિ દુરાચારી, આવે આંચો નાંહાંનો બાળ;
 કોઈ ખેસારે ઠીક જીવે નહી, એને હેતેથી હીરાલાલ. ભ. ૧૩૩
 આવે નીકળે બગડ માહાર, સાચી દેઝીલું શાખ;
 ભનુતગીર ભાવણમાં થું આપે, જેની પાસે રાખ. ભ. ૧૩૪
 હીરાલાલ જો એ થયો હોત, બહુ વીધ થાત બનાવ;
 વાસ ધંધારામને રૂડી રીતે, સારો મળત સરપાવ ભ. ૧૩૫
 ધંધર ઉપર બજટ આંણી, જાંણી લેજો મનમહી;
 જોગી જતી પેશગી વસમા, તેમાં દધિત નહી. ભ. ૧૩૬
 કપટ કથાનો ગ્રંથ બનાંચો, સાંભળતાં પોચે કોડ;
 વાસધંધારાંમ કહે હરીજનને, ખોલો જોજો શ્રીરણકોડ ભ. ૧૩૭

—0—

રામ ગરબી.

આ જસોદાજી આવડો લાડકવાચોરે લાબન કીજીએ.

એ રાગની.

જીવે જગતમાં ભનુતગરનું બિપાલું નીકળું ભારી,

જોઈ બાવાને, ડગાઈ ગયાંછિ શહેર તણાં નરનારી.

હલદમેર ખાડીયામાં આંચોતો, સાશિત સુરજરામને લાંચો
તો, ચેતો ખોડકીઆને મન લાંચોતો; જીવો ૧

આંચોતો ઘોડા ગાડીએ ખેસિ, તારા સાશિત એકસો
ને હેશી, સિદ્ધ નાઠો પરદામાં ખેસિ; જીવો ૨

સૌ શબા ભરી નજરે જોઈ, આલખાંણ વાણુ નવ કોઈ,
કાંઈક દાવ એહું મનમાં ખોઈ; જીવો ૩

જવાપ ઝાઝાને સો દેવાયે, મારી લોકમાં લજા લેવાયે, સા
ચે સાચુ કોને કેહેવાયે; જીવો ૪

નાગર સાઠોદરાછે ઝાઝા ટેકદાર ભરાઆ સહુ તાજ, રાજ્ય
વંસિ ક્ષત્રિછે રાજ; જીવો ૫

અદાર વરણુ ભરાઈ ભારી, નર કરતાં ઝાણુ નારી;
હીમત હીરાલાલની હારી. જીવો ૬

જોડો જમવાને ખાઈઆ ખાણે, માહારાજ નહી કોઈ તમતાણે,
સારા ધરની વાયું ઢાણે. જીવો ૭

નાંમ જાણુધું પણ નવ દેતો, માહારે મુખે તે નથી કેહેતો;
મુને ભણાવનાર મોહોટો મેહેતો. જીવો ૮

ખમાખમા બઈઆ બહુ કહેતી, કોઈ સાગરીત થઈ પાસે રહે
તી; બહુ ખાઈઆની એછે મેહેતી, જીવો ૯

કોઈ ભણતગીરને જમાડતી, કોઈ રમકડાની પેઠે રમાડતી;
કોઈ વચ્ચે હેનાં લેઈ સમારતી. જીવો ૧૦

ખે કલાક જમતાં ગયા વહી, ગાંજની ચલમો કરમાં રહી;
હજી હીરાબાલ ખાહાર આંચા નહી. જીવો ૧૧

(૧૭)

સૌને અંગ વળે બહુ પરસેવો, નાહાઈને આળ્યા દેખાય તે
બા; પોળ બાહાર મેળો જોવા જોવા. જીવો ૧૨

કેરી બાકમાં ઘાલે હેવા દીલ થયાં, જેને વેણાબાઈને વાસે ગ
માં; મુઝડાં બગલા જેવાં જીડી રહ્યાં. જીવો ૧૩

અડધા કલાક ખીન્ને લીધા, તેની મધિ ગાંજે પીધા;
પડો આડો નવ થાયે શીધા, જીવો ૧૪

ચોકમાં જન ઝાઝા મળી ગયા, કોઈ બેઠા ને કોઈ ઉભા
થયા; કોઈ અકળાઈને બેસી રહ્યા. જીવો ૧૫

કોઈ સકલ્લું સભામાં રહેતું નથી, મોટાજન બોલે મધી મધી;
વ્યાસ કવીતા તમો કોને કથી. જીવો ૧૬

વ્યાસે કવીતા પ્રથમ કહી, સૌ સાંજભતાં એક ચિત રહી;
હજી હરામખોર કેમ આંચો નહી. જીવો ૧૭

માંમલતદાર સાહેબતેડીલાવ્યા, હરાંમી હીરાલાલ જે થઈ આ
વ્યા; સભા ભરીછે તેને મન બાવ્યા. જીવો ૧૮

જેવા આળ્યા તેવા ગયા નાસી, અમલદારે કીધી હાંસી;
તેની શેવામાં રહી છે દાસી. જીવો ૧૯

મોહોટા મામલતદારે ધમકાવ્યો, ગાએકવાડી કરી ધમકાવ્યો;
ચતુરે ચોરને ચમકાવ્યો. જીવો ૨૦

ધમકાવ્યાનો હુપાય કીધો, કારના કેડો એનો લીધો;
ગોજીડ બ્રાહ્મણુ જીતર દીધો. જીવો ૨૧

માંલુસ મોટાં વેરાઈ ગયાં, બહીરાં સૌ હેલલ એકઠાં થ
યાં; યુદ્ધ મારી વ્યાસે મળે કહ્યાં. જીવો ૨૨

- આપ્તિઆ બધીને બોલવાનું અકું, શ્રમ બાંધી લીધી કેવાનું
જકું; વ્યાસ ધૃષ્ટારામને માથે પકું. જ્યુવો ૨૩
- વ્યાસને માથે એમ ગવાયું, અરેઅરૂં બોતાનું કેહેવાયું;
કેમ બોલાય લોહી બહુ નંઆયું. જ્યુવો ૨૪
- વાયુ વેગેતો વાતો વાધી, ઘણા લોકોને સો કો સાધી;
ધેરધેરની ગાળો વ્યાસે આધી. જ્યુવો ૨૫
- મુક મારીછે ટપકી વ્યાસે, નથી શ્રુઆની એની આસે;
મારનારનું જાણે સત્યાનાસે. જ્યુવો ૨૬
- રૂપેઆ હજાર એણે લીધા, કોણે ગણા કોણે દીધા;
એતો અમૃત જેવા ધૂંટડા પીધા. જ્યુવો ૨૭
- હિરો હોયતો ગાળો અમને, બાવો નીકળેતો પાછી તમને;
દેવાય એમ હો માહારા સમને. જ્યુવો ૨૮
- મુક મરાવવી હોય તો આવજો, કોઈ રહેતું હોય તેને કાવજો;
ચોડાચોડા રૂપેઆ લાવજો. જ્યુવો ૨૯
- સાચા જનનુસો સત્ય તરસે, ગાળોનું ફળ મુજને મળશે;
હિરાનો પથરો નીકળશે. જ્યુવો ૩૦
- એ નથી મારી કહ્યું કોણ માને, સાચું બોલવું પછે સાંને;
એતો બુલાવ્યું હેનું બાંને. જ્યુવો ૩૧
- ધીઆની પોળમાં ધીવાયું, સાપરમાં સુકાયું તે જોવાયું;
ધેરધેર ગરબામાં ગવાયું. જ્યુવો ૩૨
- જે પ્રેમ કરી ગરબો ગાયે, તેના મનનાં પ્રાયશ્ચિત જાણે;
ગુણગાયા ધૃષ્ટારામ વ્યાસે. જ્યુવો ૩૩

(૧૯)

રાગ ભાવણી.

ભોડાંગો ડાકોરજીને લાગ્યોછે એ રાગ.

- ધન્યધન્ય બહુતમીર બાવા, આંચો હરામનું ટું આવાં,
તાર જરૂર ખેડું જાવા, નીકળે નાગર થઈ.
તારા ઉપર રહે અરીક્ષા, ટુંતો ઘેરઘેર માગે ભીક્ષા,
તને પૂંકળ થાયે સીક્ષા, કેમ અકલ ગઈ. ૧
- તારા હિંદુસ્તાની ખાલ, તારો મનનો પડદો ખાલ;
તાર લોકે કરે તોલ, છાંનો સીદ રહેછે;
જ્યા રાખીતોતો કાંમે, તોયે નવ દીધું નાંમે;
ખોડી કાળીયા હજામે, એવું લોક કહેછે. ૨
- ટુંતો આંચો બાસણ કરવા, ત્રીજા માળ સુધી કરવા;
ગાંજે પીધા શીદ મરવા. બાસણ નવ થકું;
લોક કરે બેથ ઉઠ, ભુંડું ખાલે તારી પૂંક;
અમરાં કહેછે મારી મુઠ, ખાલવું અંધ રહ્યું. ૩
- લોક કહેછે નાંખે લોહી, ટુંતો મહીયા આવી જોઈ;
વાત કરતાં રાષ્ટ્ર રાષ્ટ્ર, સરવે પોળે પોળે;
વાયુ વેગે આવી વાત, થોડેર માંહે પ્રખ્યાત;
કોઈ કહે થઈ ઘાત, લોકો ટાળે ટાળે. ૪
- મુંઠ મારી ટપકા વ્યાસે, નથી જીવાની કાંઈ આયે;
એમ પડી ગયો ત્રાસે, કો કહે મરી ગયો;
રાંડી રાંડનીછે વાતો, ખરી ગાળો એવી ખાતો;
જેજે રસ્તે ટુંતો જાતો, તેથી હજીવો થયો. ૫

વાતો ચાલી ચોટ ચોક, ગોરી બેઠી બાલે ગોખ;
 સૌને વાતોનોછે સોખ, હરખ હૈડામાં;
 દેવ દરસણે સૌ જાય, ત્યાં પણ વાતો તેની થાય;
 ટાળે ટાળાં ભરાય, બલા ભાયડામાં. ૬

રાંમજીને રણછોડ, ઉભા રહેછે જોડા જોડ;
 વાતો કરતાં પોંચે કોડ, શેહેર ચાક ચડયું;
 કોઈ વ્યાસને તો કહેતા, તેની પાસે ઉભા રહેતા;
 મોહિય દરબારી ને મોહતા તેને કાંત પડ્યું. ૭

જાડુની છે જુઠી જાત, તુંતો સાંભળ મારી માત;
 અંતો આઠી બાલે વાત, જાડુ સાચુ નથી;
 અંતો જુઠાનીછે જુઠ, કોણ મારનારો મુઠ;
 જાજા ઉઠ ગઠ ગઠ, કોણ કહેછે કથા. ૮

વ્યાસનું પુસ્તક વાંચે જોઈ, જેથી મનડું માહાર મોહ્યું;
 તેથી વેમી કુખ આયું, કાંમ વેમનું ભરું;
 કુંતો આપું પોંચ હઝાર, મુઠ મારનાર દેખાડ;
 ધણું જોઈ કારો કાર, કોકે ટીખળ કરે. ૯

નેહોતું દીવામાં દીવેલ, કાંદાંથી મળવત મેળ,
 અણિ આટા કરે એલ, જવાપ નવ દીધા;
 સાચા હોયતો સાચું માણે, મનનો પડદો કાંઈ આણે;
 ચમ્પો તરણને તોણે, ગાંજો સીદ પાંધા; ૧૦
 રાંડી રાંડે ઉડાડી વાતો, ટેક આપણોતો જાતો;
 અહી વ્યાસ દીઠા માતો, નાંમ દોને અંતું;

નથી વ્યાસને કાંઈ રીસ, સૌની ગાલો લીધી સિસ;
જે કરશે જીવદીશ, થત્ય તરસે તેનું. ૧૧

પ્રભુછે અમ્મનો અમ્મ, નાસિગમ્મો નથી કમ્મ;
જે મુખે બોલી ગઈ, તેનું સાંભ થયું;
પ્રભુ તેના સાંમુ જ્ઞેશે, જેને વાતોનીછે હુંથે;
ખરી આખર તે જાશે, નાંમ ખાવાનું રહું. ૧૨

ખાવા થવા વીરો.

રાગ ધીરાના પદનો.

માયા તો મસ્તાનીરે, જેણે માહ્યા મહોટા મહોટા;
લીધા એક પળમાં રે; વેરામી જોગી સૌને હુટા. ૧૬૦

જોગી થમ્મને જ્યા વધારે, રાખ ચોળીને કરે રાન;
બમ્મવાં વચ્ચને વાળે લંગોટા, આરોગે મધુપાન;

માંજી ભાંગ પીનેરે, ધુંમાડાના કાહારે ગોટા. માઆ તો ૦ ૧

દસ ખાર બધરાંને એકજ ખાવો, છોકરાં રમાડવાની રાડ;
ધામા ધાલીને ધુંણી ધીઆવે, કુટીને બાગે કમાડ;

પારકા માલ ખાઈનેરે, પેટના તો વાધા પોટા. માઆ તો ૦ ૨

આટો વેચિને ખાવો વ્યાજરે આપે, મહડીનો કરે છેક મઠ;
તાનની વાત કાંઈ પુછી જોઈએ ત્યારે ઉપાડીને લેછે લઠ;

ભિખતે વગોવેરે, લાજ વીનાતા લંગોટા. માઆ તો ૦ ૩

નાહાઈ ધોઈને ખાવો રેહીને નરખે, મનમાં રેહછે મસ્તાન;
આરતી વેળા બધરાં બહુ આવે, ગઈ ગઈ થાય ગુલતાન;

તાનથી બજવેરે, તડાક તડાક ટાળોટા. માઆ તો ૦ ૪

અડસઠ તીરથ ખાંપોટરીનેરે આવે, તોએ ન જયમનનો મેલ;
મંદીર ખાંધિને માયા રચાવે, બધરાં સરવળી મેલ;

એતી વાડી કરતાં રે, હવાલ થાય ખાવાના ખોટા. મા ૦ ૫

(૨૨)

માધા માઈ કરીને મુખ્યારે બોલે, માહારાજ મહારાજ કરે બાઈ;
ચરણામત લીધે ચિત ચળિ જાએ છે, મરેછે સૌ વટનાઈ;
લોકોનાં ધર તાકે રે; કર્મક મોટા છોટા. માઆ તો ૯
જોગી ધઈને જુગતી ન જણી, ન રહ્યું કરમ ધગમને નામ;
સમજણુ વીનાના થાય સંન્યાસી એમાં રાજી નહીં શીતારામ;
વ્યાસ ઇન્દ્રારામ ઠેઠે છે રે, તાગી જનના છે ઘેરા. મા ૭

રાગ ગરબી.

બોલોને બાવારે બબુતમીર બોલોને બાવા,
હવેરે બેઠા હીરાલાલ થાવા. બબુતમીર બો ૧૬
નદીએ મં તો લીધા નીરખી,
તે દીવશથી તો હેડે હું હરખી. બબુતમીર ૦
સાહાપર શીર સંતાઈને રેહોછો,
સાચીરે વાત દીલની મુને કોહોછો. બબુતમીર ૧
સંદેસા નીત શીખવું છું તમને,
હીરાની તો હીમત થઈ અમને. બબુતમીર ૦
ખરે ખર મુખ માહારે બોલે,
બીજી કોઈ નહીં માહારી તોલે. બબુતમીર ૨
બેનપણીઓ મારી બહુ ગ્રામી,
ખરા દીલથી તમ ઉપર રાજી. બબુતમીર ૦
હીરાલાલને કોણ કેશી ખોટા,
તમારી પક્ષે મોટા મોટા. બબુતમીર ૩
નીસાંનીઓ તમારી મળતી,
બીજી પક્ષે વાત કેહેજો વળતી; બબુતમીર ૦
હીમત તમે હેડામાં ધરજો,
કહ્યું એક માહારે તમે કરજો. બબુતમીર ૪
બોલી તમે અહીંની બાબો,
એટલો હોર હેડે રાખો; બબુતમીર ૦

આવ્યા તમે ભાસણુ બહુ કરવા,
 ત્રીજે માળે શીદ ગયા કરવા. ભબુતગીર૦ ૫
 કપટી લોક આડીઆના છેલે છે,
 તેમાં પેલો વ્યાસ પાપી રહે છે; ભબુતગીર૦
 કામણુ કરી કપટ તમને કીધું,
 બોલાયું નહીં ચીત ચોરી લીધું. ભબુતગીર૦ ૬
 આડીઆમાંથી ખેડો એનો કહાડ્યો,
 મારો રોઆ આમ આમ થયો પાડો; ભબુતગીર૦
 ખોડકાએ તો વાતો એવી કીધી,
 ઇચ્છારામે સરવે જાણી લીધી; ભબુતગીર૦

તે ઉપર એક ચાપખો.

ફનીઆં દીવાંની છેલેવાસે, બુંડી ભેતામાં બટકાયે. ૧
 પાપ જ્યારે હેનુ પ્રગટ થાસે તારે બુવા જતી ઘેર જાયે;
 ધુણી ધુણીને હેની ડોકડી ફાપાયે, લેનારો લેઈ જાયેરે- ફની. ૧
 જોમી શંનાસી બાવા બનીને, ગુણુ ધણુ ધણુ ગાયે;
 માઈ માઈ કરી મુખે મધુર બોલી, ધરનારી ધર્મજાયેરે. ફની. ૨
 દોરારે ચીઠીઆં દીનદી કરીને, વાતો કરીને વાહાયે;
 ભબુતી લેઈને ભુરખી નાંખાયે, આવળે તું ખટમાયે. ફની. ૩
 ભાળા જન તમે શીદ બરમાવ છો, કામ કદી નહીં થાસે;
 એક ઇચ્છર વીના નથી કોઈ કરનારો, ગુણુ ગાયા ઇચ્છારાંમ વ્યાસે ૪

બીજો ચાપખો.

વેરાગી વસમાછે બાઈ, થઆછે હરાંમનુ આઈ; ૧
 માતા પીતાના જોરા કીધા, જણા વીના રહ્યા ઠોઠ;
 લાખીણુ લોકમાં લંગાઈ વાલી, માગીને ખાતા લોટરે. વેરાગી. ૧
 ભગુવાં કરીને ભમતા હીડે, બાવા બનીઆ ખેડ;
 દેહેની ઇંદ્રીઆ વસ નવરાખી, પ્રપંચે ભરતા પેટરે. વેરા. ૨

(૨૪)

કોઈ જાણ માહોણ છળ કરતા, આવી વરતીમાં વસીઆ; કાંઈ કરોધ માહો માઆ મટી નહી, રાંડોતણા રસીઆ. વેરાંડ છાપાં તીલક છળ કરવાને, માહોટી ધાલેજી માળા, વ્યાસ ધંધારાંમ કેહે બબુતગીરને, સિદ કરે ચેટક માળા, ૪

છપો.

કો કેહે મારી મુક, જુકની ચાલી વાતો,
કો કેહે મારી મુક, ઘણી વીવે થઈ ધાતો;
કો કેહે મારી મુક, લાખેણું ચાલે લોહી,
કો કેહે મારી મુક, જર આવી છું જોઈ;
હાથ ફેરવે છીરાલાલને, કામણ કાંઈ કરવું સહી,
વીનતા સો વાતો કરે, ખીચારાધી ખોલાયું નહી. ૧
સેહેરમાં સોને સોક, લોક કરેછે વાતો,
ખોલે માહારે મુખ, ને ને રસ્તે હું જાતો;
કો કેહે નીકલ્યું વારંદે, પડકારો છે પોલીસે,
ખોલે છે સો ખોલ, વ્યાસ ઉપર થઈ રીસે;
ધનુર નેને સાલ્ય છે, કોટીવાર શું કહું કયા;
જર સાચું જાણજો, મારનારે તો કો નથી. ૨
ઘણી ઘણી દીધી ગાળ, આળ નહીં આવે મુજને,
જોણે કરી જુડી વાત, પાછી આપું છું વ્રજને;
છીરાલાલ જો હોત, તો ગાળ મુજને પડતી,
ખાવો નીકળો બુધીહીણ, માટે મુજને નથી અડતી;
સત્ય કહું છું સરવને, ખાત્રી મુને દીલથી થઈ,
કવીને કીરતારે કહું, પાછી ગાળો તને ઘેર ગઈ. ૩

સમાપ્ત.

